

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. C.**, nar.
státní příslušnost
t. č. pobytem
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2018, č. j. KRPB-162185-24/ČJ-2018-060022-SVZ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 18. 7. 2018 do 15. 9. 2018 (§ 125 odst. 1 ZPC).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce nejprve uplatnil blanketní žalobu, kterou následně prostřednictvím soudem ustanoveného právního zástupce doplnil podáním ze dne 13. 8. 2018. Žalobce rozporoval postup žalované v tom, že žalovaná nesprávně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c ZPC. K tomu citoval rozsáhlé pasáže z napadeného rozhodnutí. Tyto žalobce vyhodnotil tak, že žalovaná principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, přičemž se fakticky nezabývala jejich eventuální realizovatelností.
3. Pokud jde o neúčelnost zvláštních opatření, žalovaná nesprávně vycházela z údajné fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z nepřesností v jeho výpovědi. Žalovaná však zmatené odpovědi žalobce, jenž nekorespondovaly s ostatními zjištěními správního orgánu (bylo tak zřejmé, že žalobce nechápe smysl otázek a jen těžko se snaží skrýt svoji identitu), vyhodnotila zcela excesivním způsobem. Pro spíše kratší a nikoliv zásadní porušení pobytového režimu žalobce na území ČR reagovala žalovaná zcela nepřiměřeným způsobem.
4. Žalobce se nikdy neprotivil správnímu rozhodnutí a nedopustil se žádného jednání, jenž by mohlo dosáhnout intenzity trestněprávně relevantního jednání. Proto závěr o absolutní nedůvěryhodnosti žalobce je nepřijatelný a rovněž odmítnutí využitelnosti zvláštních opatření nebylo na místě. Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do ZPC byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu musí být právní předpis členského státu, jenž upravuje danou problematiku, vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost upozornil i NSS ve svých rozsudcích ze dne 7. 11. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57. Smyslem čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení zvláštních opatření do ZPC byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.

5. Podle žalobce nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech zajišťování cizinců, přičemž excesivním příkladem tohoto přístupu je právě rozhodnutí žalované. Žalovaná za důvod k zajištění žalobce vyhodnotila to, že se na území ČR nacházel několik dní nelegálně a při svém výsledku odpovídal zmateným způsobem. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, v němž bylo poukázáno na to, že samotný nelegální pobyt na území ČR nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle ZPC. Stejný závěr je pak třeba uplatnit i u žalobce, jenž se nedopustil žádného maření správního nebo trestního příkazu k vycestování a jeho pobyt na území ČR odpovídal situaci uvedené v posledně citovaném rozsudku NSS. V případě žalobce neexistovaly důvody domnívat se, že má v úmyslu setrvat na území ČR i navzdory případně uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přesto žalovaná omezila žalobce na osobní svobodě, aniž by k tomu byly naplněny zákonné důvody.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. V reakci na žalobní argumentaci shrnula nejprve skutková zjištění ohledně pobytu žalobce na území ČR, dále důvody jeho neoprávněného pobytu, včetně vyhodnocení možností pro uložení zvláštních opatření, k tomu vyložila aplikovaná ustanovení ZPC a judikaturu NSS.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s § 172 odst. 5 ZPC, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (jednání nepožadovali) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
10. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
11. Nesprávnost napadeného rozhodnutí podle žalobce spočívala především v tom (blíže viz kapitola II. tohoto rozsudku), že žalovaná nesprávně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c ZPC. Ačkoliv se žalobce nedopustil žádného trestněprávního jednání, žalovaná vystavěla nedůvěryhodnost žalobce a z toho plynoucí nevyužitelnost zvláštních opatření na zmatených odpovědích žalobce při jeho výsledku, přičemž reagovala na krátké porušení pobytového režimu zcela nepřiměřeným způsobem. V zájmu minimalizace omezování osobní svobody nelze připustit paušalizované rozhodování. Samotný nelegální pobyt nemůže být důvodem pro

nemožnost využití zvláštních opatření. Pro omezení žalobce na osobní svobodě nebyly naplněny zákonné důvody.

12. V této souvislosti krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění z obsahu předloženého správního spisu a konstatuje, že žalovaná ve věci učinila řádná skutková zjištění, vycházela především z výpovědi žalobce (a také z obsahu cestovního pasu žalobce č. x), tato řádně a logicky vyhodnotila a správně podřadila pod aplikovaná ustanovení ZPC. Závěry o skutkových zjištěních a právní hodnocení v napadeném rozhodnutí odpovídaly obsahu správního spisu.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 7. 2018 v 1:50 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na ul. Tkalcovská v Brně a v rámci pobytové kontroly nepředložil cestovní doklad ani jiný doklad k prokázání jeho totožnosti. Dle jím sdělených údajů byl posléze ztotožněn v informačních systémech Policie ČR. Současně bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil na základě cestovního pasu Moldavské republiky opatřeného biometrickými prvky dne 3. 4. 2018 a byl oprávněn na tomto území pobývat po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Jeho oprávnění pobývat na tomto území, resp. na území ČR, uplynulo dne 1. 7. 2018. Lustrací bylo dále zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byl nadále oprávněn pobývat na území ČR. Současně na území ČR pobýval bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z uvedených důvodů bylo se žalobcem zahájeno dne 18. 7. 2018 správní řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 ZPC. Ze správního spisu bylo zjištěno, že předmětné oznámení o zahájení správního řízení žalobce odmítl převzít a podepsat.
14. V průběhu správního řízení bylo dále zjištěno, že žalobce byl mimo jiné dne 14. 5. 2018 zajištěn v Praze Policií ČR, když při kontrole a ověřování jeho totožnosti nepředložil cestovní doklad. Kamarád žalobce později tento cestovní doklad přivezl. Z kopie tohoto cestovního dokladu zaslané cizineckou policií Praha, konkrétně ze zaznamenaných přechodových razítek, vyplynulo, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 3. 4. 2018. Z cizineckého informačního systému dále vyplynulo, že se žalobce dne 4. 4. 2018 přihlásil k ubytování v hotelu Orient v Praze, a že dne 16. 4. 2018 mu byla uložena bloková pokuta (č. j. KRPA-142731/PŘ-2018-000022), neboť při pobytové kontrole v Praze nepředložil doklad o zdravotním pojištění.
15. V průběhu správního řízení byla žalobci dána možnost vyjádřit se k věci dne 18. 7. 2018, kdy žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení po řádném poučení a za přítomnosti požadovaného tlumočníka do ruského jazyka mj. uvedl, že cestovní pas ztratil asi před třemi týdny v Brně, a že do schengenského prostoru přicestoval dne 5. 5. 2018, což si přesně pamatuje. Do Evropy totiž přijel poprvé. K dotazu Policie ČR za účelem vysvětlení, proč z kopie jeho cestovního dokladu (zaslané cizineckou policií Praha) vyplývá datum jeho vstupu do schengenského prostoru už ke dni 3. 4. 2018, žalobce uvedl, že jim svůj pas nedal, a tak neví, odkud tento pas mají. K dotazu Policie ČR ohledně výpisu z cizineckého informačního systému – hlášení o ubytování, z něhož plyne, že se žalobce dne 4. 4. 2018 ubytoval v Praze v hotelu Orient, žalobce uvedl, že k tomu nechce nic uvést, a že to není pravda. Dále bylo poukázáno na blokovou pokutu uloženou žalobci dne 16. 4. 2018 za to, že při pobytové kontrole v Praze nepředložil doklad o zdravotním pojištění. V

souvislosti s touto skutečností byl Policií ČR žalobce dále vyzván ke sdělení, zda i za těchto okolností stále trvá na tom, že na území ČR přicestoval až dne 5. 5. 2018. Žalobce toto potvrdil s tím, že na tomto území dříve nebyl, přijel poprvé a cestoval rozhodně přes rumunskou hranici, ale další státy, kterými projel do ČR, si nepamatuje. Upřesnil, že přijel za účelem koupě auta. Zatím však žádné nekoupil, neboť nenašel to pravé. Peníze na auto má u kamaráda, je to asi 20 000 Kč. Kamarád se jmenuje I., jeho příjmení nezná a nezná ani jeho adresu a telefonní číslo. V průběhu výpovědi žalobce potvrdil, že nemá žádné platné vízum ani oprávnění k pobytu na území ČR nebo EU. Není si však vědom toho, že v ČR pobývá neoprávněně. Na území ČR nebo EU nemá žalobce žádnou rodinu, příbuzné a ani jiné vazby či závazky. Celá rodina žalobce žije v Moldavsku. Má tam otce, bratra, manželku a dvě děti. Je s nimi v kontaktu přes Facebook. V případě návratu do Moldavska žalobce potvrdil, že by bydlel v domě s manželkou a dětmi. Dále žalobce potvrdil, že mu nebrání ve vycestování do Moldavska žádná překážka. V ČR nemá žádný majetek. Jeho zdravotní stav je dobrý. K dotazu na adresu, kde se žalobce v ČR zdržuje, žalobce uvedl, že neví, a že adresu nezná, je to v Brně. Po přečtení a řádném přetlumočení své výpovědi a obsahu protokolu nepožadoval žalobce doplnění, avšak odmítl protokol o výsledku podepsat. Stejně tak to učinil u ostatních dokumentů založených ve správním spise.

16. S ohledem na výše uvedená skutková zjištění má soud (ve shodě s žalovanou) za prokázané, že žalobce pobýval na území ČR od přesně nezjištěné doby bez cestovního dokladu (dle svých slov jej žalobce ztratil asi tři týdny před výsledkem provedeným dne 18. 7. 2018) a dále od 2. 7. do 18. 7. 2018 zde pobýval neoprávněně bez víza či jiného oprávnění k pobytu, protože oprávnění k pobytu na biometrický doklad mu uplynulo již dnem 1. 7. 2018. Tvrzení žalobce, že přicestoval do schengenského prostoru až dne 5. 5. 2018 je třeba považovat za účelové a nepravdivé, protože přechodovými razítky zaznamenanými v kopii jeho cestovního pasu bylo dokladováno, že přicestoval do schengenského prostoru již dne 3. 4. 2018. Takový závěr podporuje rovněž výpis z cizineckého informačního systému – hlášení ubytování, jenž potvrzuje, že se dne 4. 4. 2018 žalobce ubytoval v Praze v hotelu Orient. Rovněž pokuta uložená žalobci dne 16. 4. 2018 prokazuje účelovost tvrzení žalobce o jeho příjezdu do schengenského prostoru dne 5. 5. 2018. Všechny uváděné okolnosti (přechodová razítka v pase, hlášení ubytování a bloková pokuta ze dne 16. 4. 2018) prokazují, že žalobce přicestoval dříve než dne 5. 5. 2018, jak nepravdivě tvrdil. V uvedené souvislosti pak krajský soud musí dále konstatovat, že z obsahu celého správního spisu včetně výpovědi žalobce do protokolu dne 18. 7. 2018 zřetelně vyplývá postoj žalobce ke správním orgánům, kterým neposkytoval součinnost a nespolupracoval s nimi po celou dobu správního řízení, přitom opakovaně uváděl nepravdivá tvrzení, setrval na nereálných skutkových okolnostech a odmítal převzít a podepsat protokol o své výpovědi, stejně jako ostatní správní rozhodnutí. Uvedené jednání žalobce nesvědčí o jeho respektu k českému právnímu řádu a českým správním orgánům.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

18. Pod posledně citované zákonné ustanovení bylo možné podřadit skutková zjištění učiněná v této věci. Žalobce byl starší 15-ti let, bylo mu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, nepostačovalo v případě žalobce jen uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (viz výklad dále) a bylo zde dáno i nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (viz výklad dále).
19. Soud považuje za důležité v souvislosti s citovanou právní úpravou objasnit splnění i zbývajících dvou podmínek uvedených v citovaném ust. § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Jedná se o nedostatečnost zvláštních opatření v posuzované věci (§ 123b a § 123c ZPC) a dále o nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobcem (zejména tím, že cizinec uvádí nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, popř. odmítá tyto údaje uvést anebo vyjadřuje úmysl neopustit území, popř. je takový úmysl zjevný z jeho jednání).
20. K naplnění citovaných podmínek přispělo především jednání žalobce v průběhu správního řízení. K posouzení žalobce jako nedůvěryhodné osoby přispělo především to, že uváděl nepravdivé údaje o jeho přicestování do schengenského prostoru (pokud by skutečně přicestoval až dne 5. 5. 2018, jak tvrdil ve své výpovědi, pak by na území ČR v době pobytové kontroly dne 18. 7. 2018 pobýval oprávněně) a dále údaje o místě pobytu na území ČR vůbec neuvedl, resp. sdělil, že neví, kde se zdržuje a adresu nezná. Pokud jde o správní rozhodnutí a protokol pořízený v průběhu správního řízení, pak tyto odmítl žalobce i přes jejich přetlumočení následně převzít a podepsat. V průběhu správního řízení nejen, že žalobce nespolupracoval se správními orgány, ale nepravdivými údaji je mýlil a podváděl. Vzhledem k těmto nečistým úmyslům vzbudil u správních orgánů nedůvěru a v podstatě i hrozbu nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon následně vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) ZPC]. Došlo tak k naplnění podmínky nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu posledně citovaného ustanovení. V něm je uveden demonstrativní výčet okolností, při jejichž naplnění lze u cizince shledávat nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění (např. uvádění nepravdivých údajů o totožnosti, místě pobytu či odmítnutí poskytnutí těchto údajů). Výčet těchto okolností je pouze demonstrativní, může tak jít i o jiné vážné okolnosti, v nichž lze spatřovat obdobné nebezpečí. To bylo v nyní posuzované věci naplněno, jak vyplývá z výkladu shora.
21. Další nezbytnou podmínkou pro rozhodnutí o zajištění žalobce bylo, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
22. Podle § 123b odst. 1 ZPC je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území ad a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; ad b) složení peněžních prostředků (finanční záruka) ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, které mu je zvláštním opatřením za účelem vycestování uloženo; ad c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

23. Jediné námitky, které žalobce v žalobě v podstatě uplatnil, byly směřovány proti nesprávnému vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c ZPC žalovanou. Krajský soud má za to, že žalovaná zcela po právu vyhodnotila možnost uložení těchto zvláštních opatření v případě žalobce za nedostačující. Úmyslné klamání správních orgánů o datu svého příjezdu na území a nespolupráce se správním orgánem, neskýtá záruku, že žalobce bude plnit povinnosti uložené mu správním orgánem. Rozhodné skutkové okolnosti zjištěné správním orgánem a vyjmenované na str. 3 napadeného rozhodnutí potvrzují nedostatečnost a nefunkčnost případně ukládaných zvláštních opatření. Z uvedeného plyne, že není zřejmé, kde se žalobce v ČR vlastně zdržuje, žalobce adresu nezná, tj. jakékoliv údaje o svém pobytu správnímu orgánu neposkytl. V případě žalobce není vhodné ani uložení finanční záruky, protože žalobce zjevně nemá finanční prostředky. Přijel na jaře 2018 za účelem koupě auta, ačkoliv dosud žádné nekoupil. K penězům na auto uvedl, že 20 000 Kč má u kamaráda I., jehož příjmení nezná a nezná ani jeho adresu či telefonní číslo. Takové údaje jsou zcela nevěrohodné a nelze se domnívat, že by žalobce mohl uvedenou částkou na nákup automobilu (která je na nákup automobilu dosti nízká) disponovat.
24. V případě žalobce dospěla žalovaná ke správnému závěru, že u něj nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 123b odst. 1 ZPC, neboť žalobce zde nemá adresu místa pobytu (kde by se zdržoval i za účelem pobytové kontroly a každou změnu pobytu policii hlásil), a nemá ani finanční prostředky, na základě čehož by bylo možno uvažovat o aplikaci zvláštních opatření ve smyslu posledně citovaného ustanovení. Podle krajského soudu je ze všech okolností posuzovaných v případě žalobce zřejmé, že žalovaná nemohla žalobci uložit mírnější zvláštní opatření, neboť žalobce nebyl schopen tato opatření (oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam; složit finanční záruku; osobně se hlásit policii v době policií stanovené) splnit. Nad rámec výše uvedeného žalovaná také uvedla významnou okolnost, že uložení účinných zvláštních opatření ve smyslu § 123b ZPC bylo vyloučeno v důsledku shora uvedených okolností také proto, že hrozilo ze strany žalobce nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR a nebezpečí stěžování či maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Z postoje žalobce v průběhu správního řízení nelze dovodit ani respekt k českému právnímu řádu a českým správním orgánům. Žalobce totiž po dobu správního řízení s policií absolutně nespolupracoval a uváděl nepravdivá tvrzení. Jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu z maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce tedy neskýtá záruku pro eventuální budoucí spolupráci s orgány policie a nelze ani zcela vyloučit to, že by i nadále žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a víza, pokud by se u něj neuskutečnila pobytová kontrola dne 18. 7. 2018.
25. Krajský soud musí zcela odmítnout tvrzení žalobce v žalobě, že žalovaná principiálně odmítla využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, když se nezabývala jejich eventuální realizovatelností. Této otázce se krajský soud již věnoval, a proto pro stručnost odkazuje na výklad provedený shora. K tomu dále soud doplňuje, že z celého obsahu napadeného rozhodnutí žalované, jakož i průběhu správního řízení (zachyceno ve správním spise) je zcela zjevné, že zvláštní opatření by v případě žalobce nebylo možné účinně uplatnit (sdělení adresy pobytu, složení finanční záruky, hlášení se na policii), neboť žalobce nemá finanční prostředky a adresu pobytu v podstatě odmítl sdělit. Krajský soud nevyložil jednání žalobce v průběhu správního řízení a především při podávání výpovědi

za zmatené, jak účelově tvrdil žalobce v žalobě, nýbrž odpovědi žalobce pokládá za záměrné. Žalobce chápal smysl otázek, avšak odpovídal odmítavě. Ke ztrátě smyslu otázek nemohlo dojít ani z důvodu neznalosti jazyka, neboť tlumočnicka do ruského jazyka si žalobce vyžádal. Žalovaná neposuzovala porušení povinností žalobce (vyplývající z pobytového režimu) příliš excesivním způsobem. Nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že šlo jen o krátkodobé porušení pobytového režimu, protože byl nepřiměřeně potrestán. Zákon nerozlišuje kratší či spíše delší a zásadní porušení právních předpisů. Žalobce v posuzované věci překročil svůj původně oprávněný pobyt na území ČR o 17 dnů. Právě tato doba představuje jeho neoprávněný pobyt na území ČR. Lze také ze skutkových okolností dovodit, že pokud by nezasáhla cizinecká policie, pobýval by žalobce na území ČR neoprávněně ještě déle. Žalobce ve své výpovědi sdělil, že si není vědom toho, že se na území ČR zdržuje neoprávněně.

26. Pokud žalobce namítal, že se nikdy neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí a ani se nedopustil jednání, které by dosahovalo intenzity trestněprávně relevantního jednání, pak k tomu soud uvádí, že ust. § 124 odst. 1 písm. b) ZPC nevyžaduje již dokonané či provedené „protivení se“ správnímu rozhodnutí, avšak postačuje „pouhé“ nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat pozdější výkon takového rozhodnutí. Ačkoliv je pro žalobce závěr o jeho nedůvěryhodnosti nepřijatelný, byla právě tato okolnost vycházející z vyhodnocení jeho dosavadního jednání a nespolupráce se správními orgány velmi důležitou pro závěr o nedostatečnosti zvláštních opatření v případě žalobce. Pokud žalobce uvedl, že v jeho případě nebylo na místě naprosté odmítnutí využitelnosti zvláštních opatření, pak toto tvrzení zůstalo zcela v obecné rovině a žalobce jej nijak neupřesnil. Nelze tak dovodit, zda žalobce měl na mysli aplikaci některého ze zvláštních opatření, popř. kterého a z jakého důvodu na jeho případ.
27. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce o nedostatečnosti individualizovaného posouzení jeho věci. Výše provedený výklad naopak svědčí o dostatečně individualizovaném posouzení případu žalobce a o naplnění podmínek uvedených v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. V napadeném rozhodnutí byly vypořádány klíčové okolnosti daného případu, byť stručnějším způsobem. Skutková zjištění byla podřazena pod skutkovou podstatu uvedenou v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Napadené rozhodnutí a jeho důvody jsou podle krajského soudu přezkoumatelné. Nejedná se o rozhodnutí paušalizované, jak namítal žalobce, a nejde ani o excesivní příklad přístupu žalované, jenž by za důvod k zajištění žalobce považovala jen to, že se několik dní nacházel na území ČR nelegálně. Lze sice žalobci přisvědčit v tom, že žalovaná žalobci vytýkala samotný nelegální pobyt na území ČR, avšak za hlavní důvod vyloučení uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c ZPC byla označena nespolupráce žalobce se správními orgány a opakované uvádění nepravdivých údajů (datum příjezdu, neuvedení adresy pobytu, neupřesnění jména a adresy kamaráda I., jenž má v držení peníze žalobce apod.).
28. Lze přisvědčit žalobci v tom, že se žalobce v době do vydání napadeného rozhodnutí nedopustil žádného maření správního či trestního příkazu k vycestování, avšak ani tato skutečnost nic nemění na shora citovaných závěrech o nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.

29. Doba trvání zajištění žalobce v délce 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (od 18. 7. 2018 do 15. 9. 2018) byla stanovena v souladu s § 124 odst. 3 a § 125 odst. 1 ZPC, tedy i s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Cestou zastupitelského úřadu bude třeba ověřit totožnost cizince a zajistit vydání cestovního dokladu nutného k realizaci správního vyhoštění. Přihlédnuto bylo též k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů. Podle žalované se doba k zajištění těchto náležitostí obvykle pohybuje kolem 60 kalendářních dnů. V případě žalobce také existuje reálný předpoklad realizace jeho vyhoštění z území členského státu EU ve stanovené době trvání zajištění. Nebyly zjištěny překážky, které by tomuto zabráňovaly.
30. V případě žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Z hodnocení rodinných a soukromých poměrů žalobce bylo postaveno na jisto, že žalobce přicestoval bez rodinných příslušníků, a že na území ČR a i jinde v EU nemá rodinné vazby, pouta či jiné závazky. Jak uvedl žalobce, jeho rodinní příslušníci žijí v Moldavsku. Jelikož je žalobce podle svých slov v ČR poprvé, nemohl si na zdejším území ani žádné jiné vazby vytvořit. Zajištěním žalobce tak nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce. Předání žalobce do vlasti neodporuje ani mezinárodním úmluvám. Nelze přehlédnout, že v této souvislosti žalobce ani neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do vlasti, resp. důvody, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že mu tam hrozí nelidské či ponižující zacházení, popř. reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 ZPC. V souvislosti s posledně konstatovanými závěry o lhůtách zajištění a o poměrech v zemi původu soud uvádí, že správnost těchto závěrů žalobce v žalobě nijak nerozporoval.
31. Judikaturu, na kterou žalobce odkazoval v žalobě (rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18), krajský soud ve věci neaplikoval. Závěrům krajského soudu v této věci naopak odpovídá judikatura, na kterou odkazovala žalovaná ve svém vyjádření k žalobě (rozhodnutí NSS ze dne 9. 7. 2016, č. j. 3 Azs 97/2015-22, a dále ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-60), na níž i soud v této věci odkazuje.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadovala), a proto jí nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).
34. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení jako náklady státu (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve 2 úkonech právní služby: převzetí a

příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky v sazbě 3.100 Kč za každý tento úkon právní služby. K těmto úkonům dále náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Zástupce žalobce není plátcem DPH. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna za právní zastoupení žalobce v předmětné věci ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku, jak bylo ve výroku IV. tohoto rozhodnutí uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. září 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.